

хода. Но капитанинътъ отказвалъ, защото щълъ да закъсище.

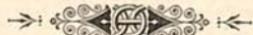
— Ако бъше падналъ нѣкой човѣкъ, разбирали да се спрѣ парадхода, но за едно куче, това е невъзможно, казалъ натъртено капитанинътъ.

— Тогава азъ ще спася самъ кучето. Сбогомъ! . . . казалъ пѣтникътъ и се хвѣрлилъ въ океана.

Кучето съ послѣдни сили плувало слѣдъ парадхода. Като видѣло своя господаръ въ водата, то се зарадвало и заплувало къмъ него. Благодарение, че господарътъ му билъ добъръ плувачъ, той уловилъ кучето за краката и заедно съ него заплувалъ къмъ парадхода.

Капитанинътъ веднага спрѣль парадхода, щомъ се хвѣрлилъ пѣтникътъ; заповѣдалъ да спуснатъ една лодка и да ги спасятъ.

Благодарение на голѣмата обичъ кучето било спасено.

Стариятъ пѣвецъ.

Изъ голѣмите шумни улици се движеше той, стариятъ пѣвецъ, известниятъ просякъ съ малката гадулка. Лицето му бѣ сухо, покрито съ черна дѣлга брада, която го правеше много страшенъ; но милитѣ му кротки очи привличаха сърдцето на пѣтника. . . . Той бѣ известенъ на всички въ града, а особено на дѣцата. Тѣ тичаха подиръ него и го молѣха: „Посвири, дѣдо, посвири!“ . . .